

тина и дълга извита муцуна. Малкитѣ му очи злобно свѣтъха. Като видѣ конницитѣ, то се изплаши и поиска да се върне. Но стрелата, която Иваница свѣтквично бѣше запратилъ въ бедрото му, ядоса още повече раздраженото животно и то се спусна върху тѣхъ съ отчаяма дързостъ. Тогава князътъ скочи на земята, измъкна камата си и я заби въ страхотно зиналата уста. Но тя се счупи между якитѣ зѣби на дивия звѣръ.

Мария викаше съ всичкия си гласъ. Кафявиятъ хъртъ долетѣ отъ нѣкъде и се хвърли върху животното. Глиганътъ яростно се бранѣше и налиташе къмъ княза.

— Назадъ! — извика Иваница. — Назадъ! Не се доближавай, Марио! — и продължи отчаяно да размахва колчана си срещу устата на животното.

Двамата оръженосци, яхнали заедно свободния отъ дивечъ конь на първия, пристигнаха съ изплашени викове. Единъ отъ тѣхъ поиска да забие ножа си въ слабинитѣ на звѣра, но той се спусна къмъ него и го повали. Тогава съ внезапно движение Иваница грабна пелката отъ рѣцетѣ на другия войскаръ, дигна я въ въздуха и прасна глигана по темето. Животното пусна оръженосеца и се струполи въ краката му. Отъ усилието раната на Иваница се разтвори и отново рамото му се облѣ въ кръвъ.

— Но той те е ухапалъ! — извика вториятъ оръженосецъ и се спусна да го превърже. Въ това време първиятъ съ мъжка се дигаше отъ земята, за чудо невредимъ, само бледенъ отъ уплаха и леко издрасканъ по лицето.

Качиха глигана до другия убитъ дивечъ и поеха къмъ южния край на забѣла.

Посрещнаха ги съ възклицания на изненада и възторгъ, които веднага се обърнаха въ изплашени викове.

Царътъ се спусна срещу тѣхъ.

— Иваница, раненъ ли си? Отъ глигана ли?

— Да, отъ глигана, — отвърна весело князътъ и погледна съ острия си пронизващъ взоръ деспотъ Борила, който побѣлѣ като кринъ.

Женитѣ заобиколиха Мария и я отрупаха съ въпроси.